

ČESKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavního soudu

J m é n e m r e p u b l i k y

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Zdeňka Kühna (soudce zpravodaje) a soudců Josefa Fialy a Milana Hulmáka o ústavní stížnosti stěžovatele **J. Š.**, zastoupeného JUDr. Kamilem Podroužkem, advokátem, sídlem Orlické nábřeží 376/17, Hradec Králové, proti rozhodnutí Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové ze dne 18. července 2024 č. j. 1 KZN 374/2024-7 a rozhodnutí Okresního státního zastupitelství v Rychnově nad Kněžnou ze dne 7. června 2024 č. j. 1 ZN 65/2024-7, za účasti **Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové** a **Okresního státního zastupitelství v Rychnově nad Kněžnou**, jako účastníků řízení, a **G. Š.**, zastoupené JUDr. Janem Březinou, MLaw, advokátem, sídlem V Jámě 699/1, Praha 1 – Nové Město, jako vedlejší účastnice řízení, takto:

I. Ústavní stížnost se zamítá.

II. Stěžovateli ani vedlejší účastníci řízení se náhrada nákladů řízení před Ústavním soudem nepřiznává.

Odůvodnění:

I.
Podstata věci

1. V tomto nálezu se Ústavní soud zabývá právem na účinné vyšetřování ve věci údajného mezinárodního únosu dětí jejich matkou. Spornou otázkou je, zda státní zastupitelství porušila právo otce na účinné vyšetřování vyvěrající z práva na ochranu rodinného života

tím, že (údajně) nedostatečně vyšetřovala jednání matky, která přemístila děti do Ruské federace. Ústavní soud dospěl k závěru, že ústavně zaručené právo na účinné vyšetřování lze úspěšně vynutit cestou ústavní stížnosti jen v případech skutečně závažných zásahů do práva na respektování soukromého a rodinného života (chráněného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Takovýmto zásahem do práv otce tvrzený únos dětí jejich matkou není.

II.

Popis věci a jejího procesního vývoje

2. Stěžovatel, občan České republiky, uzavřel v červnu 2021 manželství s vedlejší účastnicí, občankou České republiky a Ruské federace (dále buď jen „manželka“ nebo „matka“). V listopadu 2021 se manželům narodila dcera. Stěžovatel si rovněž osvojil manželčina syna (nar. 2016). Děti mají české i ruské občanství.

3. Rodina původně během pandemie Covid-19 žila v České republice. V roce 2022 rodina společně odcestovala do Dubaje ve Spojených arabských emirátech. Podle stěžovatele jela rodina na dovolenou, podle manželky šlo o přesun „rodinného zázemí“. Na počátku následujícího roku (konkrétně 18. 1. 2023) podepsal stěžovatel dokument nazvaný „*Prohlášení o souhlasu*“ s platností dvou let. Stěžovatel v něm jednak vyslovil, že nemá námítky, aby byl pobyt dětí v Dubaji registrován na manželku, jednak zmocnil manželku k úkonům nutným k vydání pobytového víza pro děti. Podle svých slov souhlasil pouze s dočasným pobytem dětí v Dubaji, manželka se však s dětmi do České republiky již nevrátila. Stěžovatel tvrdí, že děti viděl naposledy v březnu 2023 v Dubaji.

4. Stěžovatel proto zahájil dne 9. 5. 2023 opatrovnické řízení u Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou, ve kterém se domáhal svěřeni dětí do své péče.

5. V červenci 2023 podal stěžovatel trestní oznámení na manželku pro podezření ze spáchání trestného činu únosu dítěte a osoby stíženého duševní poruchou, případně poškozování cizích práv. Policejní orgán věc prošetřil a uzavřel, že není dáno podezření ze spáchání žádného trestného činu. Okresní státní zastupitelství v Rychnově nad Kněžnou s ním souhlasilo. Následný podnět k výkonu dohledu shledalo Krajské státní zastupitelství v Hradci Králové nedůvodným a vyzněním z dubna 2024 ho odložilo. Uvedlo, že ke spáchání trestného činu nedošlo. Manželka nezatajuje, kde přesně se děti v Dubaji nacházejí. Po ukončení společného soužití si stěžovatel přál, aby s ním děti žily v České republice, zatímco manželka byla nakloněna životu s dětmi spíše v Dubaji, popř. v budoucnu v Austrálii. Tyto protichůdné představy rodičů by měly řešit civilní soudy. Pomocí prostředků trestního práva nelze usilovat o návrat dětí do péče některého z rodičů či o umožnění styku dítěte s rodičem.

6. Posléze se stěžovatel dozvěděl, že matka s dětmi nezůstala v Dubaji, ale přestěhovala se s nimi do Moskvy v Ruské federaci. Tam zahájila v květnu 2023 u tamního soudu opatrovnické řízení. V tomto řízení mj. uváděla, že žije s dětmi v Moskvě a občas s nimi odjíždí do zahraničí kvůli jejich léčení. Proto podal stěžovatel v květnu 2024 druhé trestní oznámení. V něm vyjádřil podezření, že matka přesídlením dětí z Dubaje do Moskvy bez souhlasu stěžovatele spáchala tytéž trestné činy, na které v souvislosti s únosem upozorňoval již v prvním trestním oznámení. V druhém trestním oznámení dodal, že souhlasil pouze s dočasným pobytem dětí v Dubaji a k trvalé změně jejich bydliště

nikdy nesvolil. Jeho souhlas z něj manželka navíc vylákala podvodem – úmyslně jej uvedla v omyl tvrzením, že prohlášení z 18. 1. 2023 je nutné k usnadnění přístupu k lékařské péči dětí v Dubaji. S dětmi stěžovatel naposledy komunikoval na dálku v prosinci 2023, od té doby mu manželka s nimi kontakt znemožňuje.

7. Okresní státní zastupitelství stěžovatelovo druhé trestní oznámení bez dalšího založilo (vyrozuměním ze dne 7. 6. 2024). Po shrnutí výsledku řízení o prvním trestním oznámení ve stručnosti uvedlo, že stěžovatelova manželka má české a ruské občanství, její rodina žije v Rusku a ona sama nechce žít v České republice, součástí její práce překladatelky a grafické designérky je cestování za zakázkami v zahraničí. O těchto manželčinych záměrech stěžovatel věděl dříve, než s ní založil rodinu. Nyní je manželství nefunkční a byl podán návrh na rozvod. Stěžovatel zná adresy, na kterých se matka s dětmi zdržuje. Rodičovská práva náleží oběma rodičům. Případné neshody řeší výlučně civilní soudy. To se ostatně děje. V současnosti probíhají řízení o úpravu poměrů k dětem a určení jejich bydliště, proto není dáno podezření ze spáchání přečinu únosu dítěte ani přečinu poškození cizích práv.

8. Stěžovatelovu žádost o přezkoumání postupu okresního státního zastupitelství shledalo krajské státní zastupitelství nedůvodnou vyrozuměním ze dne 18. 7. 2024. Druhé trestní oznámení neobsahuje nové skutkové okolnosti, které by odůvodňovaly jiné právní závěry, než ke kterým policie a státní zastupitelství dospěly již při prověřování prvního trestního oznámení. Za novou skutečnost nelze považovat přesídlení dětí matkou do Moskvy. Děti zprvu pobývaly v Dubaji s vědomím stěžovatele, až následně vznikly mezi rodiči neshody ohledně místa pobytu dětí a péče o ně. Vše v tomto sporu se odvíjí pouze od odlišných představ rodičů o uspořádání poměrů jejich nezletilých dětí, což je předmětem probíhajících soudních řízení. K prosazení stěžovatelových práv v souladu s jeho představami neslouží prostředky trestního práva, a to s ohledem na subsidiaritu trestní represe.

9. V mezidobí se stěžovatel a jeho manželka rozvedli, a to na základě rozhodnutí Ljublinského okresního soudu v Moskvě ze dne 30. 11. 2023. V květnu 2024 tentýž soud v opatrovnickém řízení (ve kterém byl stěžovatel zastoupen ruskou advokátkou) určil, že bydliště obou dětí je u matky v Moskvě, a stanovil styk stěžovatele s dětmi. Ruský soud vyšel ze zjištění, že děti bydlí s matkou v Moskvě, chodí zde i k lékaři a matka je schopna zajistit jejich základní potřeby. V prosinci 2024 Moskevský městský soud jako soud odvolací toto rozhodnutí potvrdil a stěžovatelovo odvolání proti němu zamítl.

10. Opatrovnické řízení vedené v České republice (viz bod 4 shora) okresní soud zastavil v září 2024 pro překážku litispendence. Ta spočívala v současně probíhajícím opatrovnickém řízení v Rusku, které bylo zahájeno dříve než řízení v České republice (s odkazem na čl. 30 Smlouvy mezi Československou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o právní pomoci a právních vztazích ve věcech občanských, rodinných a trestních, vyhlášené pod č. 95/1983 Sb.). Za účelem určení pravomoci a příslušnosti prováděl okresní soud dokazování ke zjištění místa bydliště dětí v letech 2022 až 2024. Uzavřel, že v době zahájení řízení měly děti bydliště v Dubaji, proto pravomoc rozhodovat v opatrovnickém řízení je dána u soudů ruských i českých. Stěžovatelovo odvolání Krajský soud v Hradci Králové zamítl a rozhodnutí okresního soudu potvrdil. Podle krajského soudu byla důvodem pro zastavení řízení překážka věci rozhodnuté, neboť řízení v Rusku bylo v průběhu odvolacího řízení již pravomocně ukončeno. Ústavní stížnost proti usnesení krajského soudu Ústavní soud odmítl pro

nepřípustnost (usnesením ze dne 22. 5. 2025 sp. zn. II. ÚS 1390/25), neboť stěžovatel nepodal dovolání, tedy nevyčerpal všechny procesní prostředky k ochraně svého práva. O podaném dovolání dosud Nejvyšší soud nerozhodl.

III.

Argumentace stěžovatele

11. Stěžovatel považuje postup obou státních zastupitelství za neakceptovatelný exces. Státní zastupitelství se při prošetřování druhého trestního oznámení dopustila četných pochybení, kterými porušila mnoho jeho ústavně zaručených práv, jmenovitě na poli práva na účinné vyšetřování ve spojení s právem na ochranu rodiny a právem na spravedlivý proces.

12. *Zaprvé*, obě státní zastupitelství se odvolávají na výsledky šetření prvního trestního oznámení, avšak nijak nezohledňují, že matka v mezidobí přemístila děti z Dubaje do Ruska, s čímž stěžovatel nikdy nesouhlasil. *Zadruhé*, státní zastupitelství odkazují stěžovatele na prostředky civilního práva a dovolávají se zásady subsidiarity trestní represe, byť stěžovatel nemá k dispozici žádné účinné prostředky civilního práva. Úmluvu o občanskoprávních aspektech mezinárodních únosů dětí, publikovanou pod č. 34/1998 Sb. (tzv. Haagská úmluva), nelze aplikovat. Spojené arabské emiráty (odkud matka přemístila děti do Ruské federace) nejsou její smluvní stranou. Ani řízení o úpravě poměrů k nezletilým dětem podle zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, nepředstavuje efektivní prostředek nápravy. V Rusku nelze očekávat respektování ani vynutitelnost případného soudního rozhodnutí. *Zatřetí*, státní zastupitelství se nijak relevantně nevyjádřila k stěžovatelovu tvrzení, že jednání jeho manželky naplnilo buď skutkovou podstatu přečinu únosu dítěte a osoby stížené duševní poruchou (§ 200 trestního zákoníku), nebo přinejmenším přečinu poškození cizích práv (§ 181 téhož zákona). I kdyby stěžovatel přijal názor státních zastupitelství, že jednání matky nelze posoudit jako přečin únosu dítěte, lze jej posoudit alespoň jako přečin poškození cizích práv – konkrétně poškození práva stěžovatele pečovat o děti a vykonávat práva a povinnosti plynoucí z rodičovské odpovědnosti a poškození práva dětí na rozvíjení vztahů a osobní styk s oběma rodiči a dalšími příbuznými. Stěžovatel též požádal o přiznání náhrady nákladů řízení před Ústavním soudem.

IV.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

13. Ústavní soud se musel nejprve zabývat otázkou, zda byla ústavní stížnost podána včas. Matka totiž ve vyjádření namítla s odkazem na usnesení ze dne 28. 1. 2021 sp. zn. I. ÚS 3067/20, že lhůta pro podání ústavní stížnosti počala běžet již doručením vyznění okresního státního zastupitelství, protože žádost o výkon dohledu podle § 12d odst. 1 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, není ve smyslu § 72 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, opravným prostředkem ani jiným procesním prostředkem k ochraně práva, s jehož uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního nebo jiného právního řízení. Tyto názory však nejsou na nynější věc aplikovatelné. Je třeba odlišit, zda se výkonu dohledu domáhá obviněný po zahájení trestního stíhání (jako ve věci I. ÚS 3067/20), nebo osoba namítající vadný postup v šetření k odhalení skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin (jako v nynější věci).

V prvním případě výkonem dohledu již nelze zásah odčinit, naproti tomu ve druhém případě může nadřízené státní zastupitelství nařídít další prošetřování skutečností svědčících o spáchání trestného činu. Žádost o výkon dohledu vyššího státního zastupitelství proto je v nynější věci účinným procesním prostředkem ochrany [shodně náleze ze dne 2. 3. 2015 sp. zn. I. ÚS 1565/14 (N 51/76 SbNU 691), *Porušení práva na účinné vyšetřování v případě možného ohrožení práva na život*, body 26 až 32]. Vyrozumění krajského státního zastupitelství bylo stěžovateli doručeno dne 18. 7. 2024, ústavní stížnost podal stěžovatel dne 16. 9. 2024, tedy včas.

14. Ústavní stížnost byla podána oprávněným stěžovatelem. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je řádně zastoupen (§ 29 až 31 zákona o Ústavním soudu) a též vyčerpal všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svých práv (§ 75 odst. 1 téhož zákona); ústavní stížnost je tedy přípustná.

V.

Shrnutí řízení před Ústavním soudem

15. Ústavní soud si vyžádal spis vedený okresním státním zastupitelstvím. Vyzval obě státní zastupitelství, aby se vyjádřila k ústavní stížnosti. Ústavní soud rovněž vyžádal opatrovnícký spis.

16. Ústavní soud nenařizoval ústní jednání, neboť od něj nelze očekávat další objasnění věci (§ 44 zákona o Ústavním soudu).

V. A. Vyjádření státních zastupitelství a replika stěžovatele

17. Krajské státní zastupitelství ve vyjádření zrekapitulovalo průběh řízení a obsah napadených výrozumění. Ústavní stížnost podle něj není důvodná. Je logické, že když se matka rozhodla ukončit soužití se stěžovatelem během trvání jejího pobytu s dětmi v zahraničí, obrátila se na ruský soud, zatímco stěžovatel se obrátil na český soud. Takto běžně postupují rodiče odlišné státní příslušnosti. Stěžovatel může využít k ochraně svých práv jiné prostředky než trestněprávní, které mají plnit subsidiární roli.

18. Okresní státní zastupitelství rovněž zrekapitulovalo průběh řízení a obsah napadeného výrozumění a vyslovilo názor, že ústavní stížnost není důvodná. Z šetření trestního oznámení nevyplývaly skutečnosti nasvědčující spáchání trestného činu. Spor týkající se péče o děti má být řešen jinými právními prostředky.

19. Obě vyjádření zaslal Ústavní soud na vědomí a k případné replice stěžovateli.

20. Stěžovatel ve své replice nejprve uvedl, že státní zastupitelství vadně aplikovala zásadu subsidiarity trestní represe. Především měla řádně zkoumat, zda byly naplněny znaky skutkové podstaty některého z trestných činů, až poté případně aplikovat materiální korektiv, nikoli naopak. Trestný čin může být spáchán nehledě na možnost obrátit se na civilní soudy. Konečně stěžovatel obsáhle rozebral, proč matka dětí spáchala namítané trestné činy.

V. B. Změna soudce zpravodaje

21. Protože na jednání senátu dne 19. 3. 2025 nezískal návrh původního soudce zpravodaje Milana Hulmáka potřebnou většinu hlasů, určil téhož dne předseda senátu k vypracování návrhu rozhodnutí soudce Zdeňka Kühna jako nového soudce zpravodaje (§ 55 zákona o Ústavním soudu).

V. C. Vyjádření matky

22. Ústavní soud dále vyzval k vyjádření matku jako vedlejší účastnici.

23. Matka předně považovala za důležité uvést skutkové okolnosti na pravou míru, protože jejich předestření stěžovatelem pokládala za zkreslené. Mezi rodiči byla od počátku jejich vztahu dohoda, že s dětmi budou žít v zahraničí a že pobyt v České republice je jen dočasný, nanejvýš na rok a půl. Pobyt v tuzemsku se prodloužil jen kvůli pandemii Covid-19 a potřebě stěžovatele zajistit fungování zdejšího podnikání před přesunem do zahraničí. Poté se rodiče dohodli, že budou žít v Dubaji, kam v roce 2022 rodina opakovaně cestovala z důvodu zajištění podmínek pro usazení. Sám stěžovatel navštívil v roce 2022 Dubaj minimálně pětkrát, nešlo o obyčejnou dovolenou, jak nyní tvrdí. S přesunem dětí do Dubaje stěžovatel souhlasil, jak plyne z jeho písemného prohlášení ze dne 18. 1. 2023. Stěžovatel však dohodu porušil, do Dubaje se nepřestěhoval a začal si vynucovat příjezd matky zpět do Česka. V tuto dobu bylo již manželství v rozvratu, proto stěžovatelka zahájila opatrovnické řízení v Rusku, jelikož ona i její děti jsou taktéž ruskými občany.

24. Vytýká-li stěžovatel matce přestěhování i s dětmi z Dubaje do Ruska, je nutné zdůraznit, že se stěžovatel od prosince 2022 takřka nepodílel na výživě dětí. Matka si tak nadále nemohla dovolit živit tříčlennou rodinu v Dubaji, proto odcestovala do Ruska, kde má zázemí a kde žije její rodina, která se o ni a děti postarala. Byť je na základě rozhodnutí ruského soudu stěžovateli umožněn styk s dětmi, stěžovatel ho nijak nevyužívá. Kdykoli v minulosti matka umožnila stěžovateli styk s dětmi po videohovoru, nijak se o děti nezajímal, pouze ji vulgárně urážel.

25. O porušení práva na účinné vyšetřování lze hovořit jen u nejzávažnějších trestných činů, kam nespadá namítaný trestný čin únos dítěte a osoby stížená duševní poruchou ani trestný čin poškození cizích práv. Trestní právo tu není od toho, aby si jím stěžovatel řešil partnerské neshody. Nadto se mohl domáhat ochrany svých práv již v opatrovnickém řízení vedeném v Rusku, ve kterém však ani nenavrl určit místo bydliště dětí u sebe. Místo toho se opakovaně snažil o zahájení trestního řízení. Postupu státních zastupitelství nelze nic vytknout. Matka se nemohla dopustit trestného činu únosu dítěte. Děti neodňala z opatrování a rovněž nepřichází v úvahu odpovědnost za tento trestný čin, pokud rodič odmítá vrátit dítě druhému rodiči, kterému bylo dítě svěřeno soudem do výchovy, po návštěvě dítěte uskutečněné na základě dohody rodičů (s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2018 sp. zn. 11 Tdo 424/2018).

26. Závěrem svého vyjádření matka navrhla, aby Ústavní soud odmítl ústavní stížnost jako návrh zjevně neopodstatněný a uložil stěžovateli povinnost nahradit jí náklady řízení. Stěžovatel totiž podal ústavní stížnost jen proto, že nedokáže přijmout správné závěry orgánů činných v trestním řízení. Z toho důvodu byla matka nucena vynakládat prostředky na právní zastoupení v řízení před Ústavním soudem.

27. Vyjádření matky zaslal Ústavní soud stěžovateli na vědomí.

VI. Posouzení ústavní stížnosti

28. Stěžovateli v nynější věci ústavně zaručené právo na účinné vyšetřování nenáleží, a proto nemohlo být porušeno. Ústavně zaručeným právem na účinné vyšetřování zásahů do práva na respektování soukromého a rodinného života (čl. 8 Úmluvy) jsou pokryta jen ta nejzávažnější jednání, mezi která matčino jednání za popsanych skutkových okolností nespadá. Ústavní soud proto nejprve analyzoval judikaturu ESLP i judikaturu vlastní k právu na účinné vyšetřování obecně a ve vztahu k čl. 8 Úmluvy zvláště (v části **VI. A.**) a pak ji aplikoval na věc nynější (část **VI. B.**).

VI. A. K ústavně zaručenému právu na účinné vyšetřování obecně a ve vztahu k zásahům do práva na respektování soukromého a rodinného života zvláště

29. Je nepochybné, že přemístění dětí do Ruska se dotklo stěžovatelova práva na ochranu rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Aby se však otevřel prostor pro zásah Ústavního soudu proti postupu státních zastupitelství, musel by stěžovatel mít v této věci ústavně chráněné právo na provedení účinného vyšetřování. Toto ústavní právo není spojeno s jakýmkoli zásahem do práva na ochranu rodinného života, ale závisí na závažnosti zásahu a celkovém kontextu věci, jak Ústavní soud vysvětluje níže.

30. Ústavní soud se obecně staví zdrženlivě k ústavním stížnostem proti rozhodnutím a zásahům uskutečněným v průběhu přípravného trestního řízení, obzvlášť v jeho prověřovací fázi. Ústavní soud vychází z ústavní premisy, že vymezení trestného činu, stíhání pachatele a jeho potrestání je věcí vztahu mezi státem a pachatelem trestného činu [např. nálezy ze dne 16. 12. 2014 sp. zn. II. ÚS 2258/14 (N 230/75 SbNU 567), *Chybná kvalifikace trestního jednání*, bod 19, či ze dne 9. 8. 2016 sp. zn. III. ÚS 1716/16 (N 151/82 SbNU 385), *K procesním právům poškozených v řízení o návrhu na povolení obnovy řízení v neprospěch obviněného*, bod 49, podobně např. usnesení ze dne 9. 4. 2019 sp. zn. II. ÚS 1417/18, *Mazuchová*, body 9 a 10, či ze dne 7. 5. 2025 sp. zn. II. ÚS 1015/25, *Hart & Partners*, bod 13].

31. Stát je nicméně povinen vytvořit účinný systém ochrany základních práv a svobod. Této obecné povinnosti státu odpovídá za určitých okolností též ústavně zaručené právo na účinné vyšetřování, kterého se může osoba poškozená trestnou činností domáhat – pokud se jí ochrany nedostane u příslušných orgánů činných v trestním řízení – v krajním případě u Ústavního soudu. Takovéto ústavně chráněné právo na účinné vyšetřování však není automaticky spojeno s podezřením z jakékoli trestné činnosti. Krom jiných faktorů závisí též na typu základního práva zasaženého trestnou činností.

32. Ústavně zaručené právo na účinné vyšetřování se původně utvořilo v judikatuře ESLP na půdorysu dvou článků Úmluvy: jednak čl. 2 (právo na život), jednak čl. 3 (zákaz mučení a nelidského zacházení). Jakkoli původní judikatura spojovala toto právo jen se zásahy ozbrojených sil státu, rozhodovací praxe se záhy posunula a chrání (jako projev pozitivních ústavních závazků státu) procesní právo obětí trestné činnosti nehledě na to, kdo smrt či mučení či jiné nelidské zacházení způsobil (k právu na život: srov. např. rozsudek ze dne 27. 9. 1995 *McCann a další proti Spojenému království*, č. 18984/91,

§ 147; rozsudek velkého senátu ze dne 28. 7. 1999 *Selmouni proti Francii*, č. 25803/94, § 87; dále rozsudky ze dne 18. 5. 2000 *Velikova proti Bulharsku*, č. 41488/98, § 70, nověji ze dne 16. 2. 2012 *Eremiášová a Pechová proti České republice*, č. 23944/04, § 108; k porušení zákazu mučení a nelidského zacházení: srov. již rozsudek pléna ze dne 18. 1. 1978 *Irsko proti Spojenému království*, č. 5310/71, § 161 či nověji rozsudek velkého senátu ze dne 28. 9. 2015 *Bouyid proti Belgii*, č. 23380/09, § 116; důrazně k tomu, že Úmluva nezaručuje právo na účinné vyšetřování jen ve vztahu k smrti způsobené státem či jeho ozbrojenými složkami již rozsudek velkého senátu ze dne 17. 1. 2002 *Calvelli a Ciglio proti Itálii*, č. 32967/96, § 48 a § 49).

33. Ústavní soud tuto judikaturu převzal v polovině druhé dekády tohoto století (viz zejm. nález I. ÚS 1565/14, body 37 až 43).

34. Judikatura později zaměřila svoji pozornost též na porušení jiných článků Úmluvy, resp. základních práv [přehledně Šámal, P. (Ne)účinné vyšetřování v judikatuře Ústavního soudu. *Právní rozhledy*, č. 1-2/2024, s. 1 až 13]. Příkladem je tvrzené porušení zákazu otroctví a nucených prací podle čl. 4 Úmluvy [srov. např. nález ze dne 16. 12. 2015 sp. zn. II. ÚS 3626/13 (N 216/79 SbNU 475), *Právo oznamovatele na efektivní vyšetřování trestného činu*, bod 23, rozsudek ESLP ze dne 18. 7. 2019 *T. I. a další proti Řecku*, č. 40311/10]. V některých případech může právo na účinné vyšetřování plynout i z práva na ochranu majetku (srov. např. rozsudek ESLP ze dne 14. 10. 2008 *Blumberga proti Litvě*, č. 70930/01, a na věc *Blumberga* v českých podmínkách navazující nález ze dne 10. 4. 2024 sp. zn. I. ÚS 1958/23, *K právu na účinné vyšetřování majetkové trestné činnosti*, řešící ústavní stížnost banky ve věci podezření ze spáchání trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku se škodou v řádu mnoha desítek milionů korun, srov. zvl. body 22 a násl.).

35. Stěžovatel má pravdu, že judikatura vztáhla ústavně zaručené právo na účinné vyšetřování též na situace tvrzeného porušení práva na ochranu soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy (viz např. rozsudek ESLP ze dne 4. 12. 2003 *M. C. proti Bulharsku*, č. 39272/98, zde ve spojení s čl. 3, viz § 148 násl.).

36. Ústavně zaručené právo na účinné vyšetřování plynoucí z práva na respektování soukromého a rodinného života je chápáno mnohem úžeji než v případě práva na život, zákazu mučení nebo zákazu otroctví a nucených prací. Evropský soud pro lidská práva nevynucuje povinnost provést účinné vyšetřování při každém zásahu do sféry soukromého nebo rodinného života jednotlivce, ale jen tehdy, jde-li o zásah mimořádně závažný a intenzivní, např. tvrzené znásilnění:

„Pozitivní povinnosti státu jsou neodmyslitelnou součástí práva na účinné respektování soukromého života podle článku 8; tyto povinnosti mohou zahrnovat přijetí opatření i v oblasti vztahů mezi jednotlivci. Zatímco volba prostředků k zajištění dodržování článku 8 v oblasti ochrany před činy jednotlivců je v zásadě v rámci uvážení státu, účinné odrazení od závažných činů, jako je znásilnění, kde jsou v sázce základní hodnoty a podstatné aspekty soukromého života, vyžaduje účinná trestněprávní ustanovení. Zejména děti a jiné zranitelné osoby mají právo na účinnou ochranu.“ (*M. C. proti Bulharsku*, § 150; citace vynechány)

37. Evropský soud pro lidská práva a Ústavní soud v minulosti dovodily porušení práva na účinné vyšetřování na poli čl. 8 Úmluvy (tj. práva na ochranu soukromého a rodinného života) kupříkladu v těchto typových případech:

(a) Tvrzené sexuální zneužívání dětí či jiných zranitelných osob

- sexuální zneužívání mentálně postižené nezletilé dívky v zařízení, které mělo takovýmto dětem poskytovat péči (rozsudek ESLP ze dne 26. 3. 1985 *X a Y proti Nizozemsku*, č. 8978/80, § 21 až § 30);
- sexuální zneužívání nezletilé dívky otcem (rozsudek ESLP ze dne 26. 11. 2019 *M. M. B. proti Slovensku*, č. 6318/17).

Tuto judikaturu stvrdil ESLP v rozsudku ze dne 22. 10. 1996 *Stubbings a ostatní proti Spojenému království*, č. 22083/93 a 22095/93, § 64 („Sexuální zneužívání je bezpochyby odporným druhem protiprávního jednání, které má na své oběti zničující dopady. Děti a jiné zranitelné osoby mají právo na ochranu státu v podobě účinných odrazujících opatření před tak závažnými zásahy do podstatných aspektů jejich soukromého života.“), byť zde Spojené království závazkům z Úmluvy dostalo, protože zneužívání dětí britské právo bere jako velmi závažný zločin a spojuje jej s vysokými tresty. Nověji je tato judikatura potvrzena rozsudkem ze dne 31. 3. 2016, *A, B a C proti Lotyšsku*, č. 30808/11, § 159 až § 175 (i zde orgány činné v trestním řízení vyhověly nárokům Úmluvy ohledně účinného vyšetřování ve věci obvinění ze sexuálního zneužití nezletilých dívek jejich trenérem na sportovním táboře).

(b) Jiné případy fyzického násilí vůči dětem

- zbití nezletilého třináctiletého chlapce na školním hřišti dospělým mužem (rozsudek ESLP ze dne 11. 12. 2012 *Remetin proti Chorvatsku*, č. 29525/10, § 91: „útočník ho kopal a bil do zad a do hlavy. Lékařská dokumentace dokládá, že stěžovatel utrpěl pohmožděniny na levé tváři, v levé bederní oblasti a v okolí sleziny. Soud přikládá význam skutečnosti, že stěžovatel, který byl v té době třináctiletý chlapec, byl napaden dospělým mužem a že k tomu došlo kvůli banálnímu sporu na školním hřišti v přítomnosti dalších dětí. Soud se domnívá, že stěžovatel může být vzhledem ke svému věku považován za osobu patřící do skupiny „zranitelných osob“, které mají nárok na ochranu státu.“);

(c) Závažné a déle trvající domácí násilí

- muž se dopouštěl proti své manželce dlouhodobého domácího násilí (téměř tři roky); násilí bylo jak verbální, včetně vážných výhrůžek smrti, tak fyzické, včetně úderů a kopanců do hlavy, obličeje a těla manželky, které jí způsobily zranění. Všechny případy domácího násilí se týkaly stejného pachatele a stejné oběti a docházelo k nim nepřetržitě, proto je soud posuzoval „jako souvislou situaci“ (rozsudek ESLP ze dne 14. 10. 2010 *A proti Chorvatsku*, č. 55164/08, § 55);

(d) Závažné případy násilných útoků proti dospělým

- stěžovatelku podle jejího tvrzení před jejím bytem napadly tři osoby, které na ni křičely obscénnosti, a jedna z nich ji několikrát kopl, tahala za oblečení a vlasy a shodila ji ze schodů. Lékařská dokumentace dokládá, že stěžovatelka utrpěla údery do lokte a kostrče. Soud kladl důraz na skutečnost, že k útoku došlo v souvislosti s pokusem stěžovatelky vstoupit do bytu, k jehož užívání získala soudní rozhodnutí. Útočníci jí také vyhrožovali smrtí, pokud se vrátí (rozsudek ESLP ze dne 5. 3. 2009 *Sandra Janković proti Nizozemsku*, č. 38478/05, § 47);
- stěžovatelku po předchozí slovní rozeprě napadl a několikrát udeřil do hlavy její souseď. Stěžovatelka utrpěla otřes mozku, ztratila vědomí, zranění vyžadovala hospitalizaci (rozsudek ESLP ze dne 1. 7. 2014 *Isaković Vidović proti Srbsku*, č. 41694/07);

(e) Kybernetické násilí

- instalace skrytých kamer neznámou osobou do bytu známé novinářky poté, co publikovala články kritické vůči vládě, a následné šíření takto pořízených intimních videí na internetu (rozsudek ESLP ze dne 10. 1. 2019 *Khadija Ismayilova proti Ázerbájdžánu*, č. 65286/13). Soud v § 116 zdůraznil, že „jednání, které je předmětem stížnosti, bylo závažné a představovalo urážku lidské důstojnosti: vniknutí do bytu stěžovatelky v podobě neoprávněného vstupu do jejího bytu a instalace odposlechových zařízení a skrytých

videokamer uvnitř bytu; závažné, flagrantní a mimořádně intenzivní narušení jejího soukromého života v podobě neoprávněného natáčení nejintimnějších aspektů jejího soukromého života, k němuž došlo v posvátném prostředí jejího domova, a následné veřejné šíření těchto videozáznamů; a obdržení dopisu, v němž jí bylo vyhrožováno veřejným ponižením. Navíc je stěžovatelka známou novinářkou a existovala věrohodná souvislost mezi její profesní činností a výše uvedenými zásahy, jejichž účelem bylo umlčet ji.“;

- v podobné rovněž ázerbájdžánské věci pravděpodobně policejní orgány stáhly osobní fotografie a videa z počítače stěžovatelky (nezávislé novinářky působící v disidentské televizi), který předtím nelegálně zabavily. Následně tato videa a snímky šířily na sociálních sítích falešné účty, s hrubými a vulgárními urážkami stěžovatelky a s výzvami, že by stěžovatelka měla být zabita a „oběšena nahá“ (rozsudek ESLP ze dne 11. 3. 2025 *Aytaj Ahmadova proti Ázerbájdžánu*, č. 30551/18, § 8). ESLP zdůraznil, že tu existovalo důvodné podezření, že fotografie a videa stáhli státní aktéři a rovněž že právě státní aktéři fotografie a videa šířili, přitom stát nevyvinul prážadnou aktivitu tato obvinění vyšetřit (tamtéž, § 44 až § 46);
- krádež stěžovatelčiny identity na sociálních sítích a její sledování pomocí GPS zařízení bývalým partnerem, který zveřejňoval též její intimní snímky na webu (rozsudek ESLP ze dne 14. 9. 2021 *Volodina proti Rusku*, č. 40419/19, § 48 a § 49, kde soud zdůraznil, že tzv. násilí v on-line prostoru či kybernetické násilí, jehož oběťmi jsou začasé ženy a dívky, je podobné závažné jako násilí skutečné).

(f) Rasově a nábožensky motivované či homofobní útoky a nebezpečné vyhrožování (včetně útoků na sociálních sítích)

- sousedé z vedlejšího bytu nejprve neadresně vykřikovali urážlivé poznámky o muslimech a Turcích, následně jeden z nich donesl z auta pistoli a za výkřiků urážejících stěžovatelovu „tureckou matku“ jeden ze sousedů vystřelil z pistole devět nebo deset ran směrem ke stěžovatelovu bytu. Dále neznámá osoba v průběhu náboženského svátku ramadán nakreslila na dveře stěžovatelova bytu velký kříž a vedle něj napsala „odstěhuj se, nebo toho budeš trpce litovat“. Soud v tomto kontextu zdůraznil povinnost smluvních států účinně bojovat s rasově podmíněným násilím (rozsudek ESLP ze dne 5. 12. 2017 *Alković proti Černé Hoře*, č. 66895/10, § 66);
- tvrzená rasová profilace policejním orgánem, který si pro kontrolu dokladů ve vlaku vybral osobu údajně jen pro odlišnou barvu pleti; ESLP zde zdůraznil povinnost státu vyšetřit případnou rasovou diskriminaci páchanou státními aktéry (rozsudek ESLP ze dne 18. 10. 2022 *Basu proti Německu*, č. 215/19, § 31; zde ve spojení s čl. 14 Úmluvy);
- vulgární a adresné vyhrožování fyzickým násilím a smrtí na síti Facebook v reakci na fotografii líbajících se stěžovatelů jako stejnopohlavního páru (rozsudek ESLP ze dne 14. 1. 2020 *Beizaras a Levickas proti Litvě*, č. 41288/15);
- dlouhodobé a soustavné vyhrůžky stěžovatelce, která je advokátkou a ředitelkou obecně prospěšné společnosti, věnující se prevenci předsudečného násilí a závažné obecné kriminality, jakož i pomoci obětem této trestné činnosti. Stěžovatelka byla opakovaně terčem hrozeb smrti a znásilnění pro výkon svého povolání. Obviněný jí během krátké doby zaslal do její pracovní e-mailové schránky celkem přes sto e-mailových zpráv obtěžujícího, pornografického či výhrůžného charakteru [nález ze dne 22. 3. 2022 sp. zn. III. ÚS 3006/21 (N 41/111 SbNU 166), *Ochrana lidské důstojnosti a soukromého života poškozeného v případě závažných nenávistných projevů i prostředky trestního práva*];

(g) Znásilnění

- znásilnění devatenáctileté turistky barmanem na dovolené v Řecku (rozsudek ESLP ze dne 13. 2. 2024 *X proti Řecku*, č. 38588/21);
- tvrzené znásilnění v BDSM vztahu (nález ze dne 2. 4. 2025 sp. zn. IV. ÚS 3248/24).

V uvedených případech znásilnění Evropský soud pro lidská práva i Ústavní soud používá čl. 8 ve spojení s čl. 3 Úmluvy. Jak k tomu uvádí Evropský soud pro lidská práva, znásilnění a jiné sexuální útoky porušují základní hodnoty a esenciální znaky „soukromého života“ ve smyslu čl. 8 Úmluvy, jde o invazivní zásah do tělesné a

psychické integrity oběti (rozsudek ze dne 20. 2. 2020 *Y proti Bulharsku*, č. 41990/18, § 63 a § 64).

38. Z uváděného výčtu je patrné, že jde buď o závažnou kriminalitu, spojenou se zásahy do fyzické či psychické (osobní) integrity poškozeného, tj. *fyzické útoky na poškozeného, jednání s fyzickými útoky srovnatelné* (viz např. opakovaně zmiňované „kybernásilí“) či o *adresné vyhrůžky těžkou újmou na zdraví či smrtí*, anebo o zásahy *státních aktérů* do „jádra“ lidských práv, jako je zákaz rasové diskriminace či profilace (viz opět *Basu proti Německu*). Na druhou stranu v méně závažných případech Evropský soud pro lidská práva zdůraznil, že porušení práva podle čl. 8 přichází v úvahu jen tehdy, pokud vedle nemožnosti trestního stíhání neexistuje ani efektivní cesta vymáháním škody před civilními soudy (takto rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 12. 11. 2013 *Söderman proti Švédsku*, č. 5786/08, který řešil utajené nahrávání čtrnáctileté dívky při sprchování jejím nevlastním otcem – zde vzal soud v potaz mj. to, že byť k činu došlo v domácnosti oběti, nedošlo k fyzickému násilí, zneužití a dokonce ani k žádnému kontaktu, nadto oběť se nedožadovala nutně trestní represe, ale alespoň nějakého odškodnění u civilních soudů, což jí však švédské právo neposkytlo, viz § 86 násl.).

39. Shodně s těmito východisky Ústavní soud opakovaně uvedl, že ústavní právo na účinné vyšetřování nenáleží poškozenému v trestním řízení o jakémkoli trestném činu. U zásahů méně závažných, kterým v českém trestním právu *cum grano salis* (tedy s notnou dávkou zjednodušení) odpovídá kategorie přečinů (ve smyslu § 14 odst. 2 trestního zákoníku, kam spadají i trestné činy namítané stěžovatelem), by zásah Ústavního soudu byl možný jen „*ve zcela extrémních případech flagrantních pochybení s intenzivními, přetrvávajícími následky pro poškozeného*“ [takto již nález ze dne 12. 8. 2014 sp. zn. I. ÚS 3196/12 (N 152/74 SbNU 301), *K povinnosti státních orgánů vést efektivní trestní řízení*, bod 19; shodně nález ze dne 6. 10. 2020 sp. zn. III. ÚS 1412/20 (N 195/102 SbNU 226), *Povinnost objasnění tzv. předsudečné pohnutky trestného činu*, bod 26 a nálezy III. ÚS 3006/21, bod 28; a I. ÚS 1958/23, bod 30, shodně též usnesení ze dne 18. 10. 2022 sp. zn. III. ÚS 2080/22, bod 9; ze dne 1. 11. 2022 sp. zn. II. ÚS 2593/22, bod 10; ze dne 1. 11. 2023 sp. zn. II. ÚS 3314/22; ze dne 17. 4. 2024 sp. zn. II. ÚS 377/24, bod 8; ze dne 26. 3. 2025 sp. zn. IV. ÚS 566/24, bod 10 a mnohá další].

40. Právě uvedené teze a (vnitrostátní) rozhraničení mezi zločiny a přečiny samozřejmě nelze brát doslovně a mechanicky. Je třeba přihlížet k judikatuře ESLP, klíčová je povaha tvrzeného trestním právem postižitelného jednání, právem chráněný zájem a dotčená základní práva (zvláštní povahu tu bude mít ochrana lidské důstojnosti, zákaz rasové a podobné diskriminace, apod.), kontext tohoto jednání a rovněž to, kdo je jeho původcem (např. u tvrzených protiprávních zásahů státních orgánů musí být Ústavní soud mnohem ostražitější než u zásahů osob soukromých).

41. V neposlední řadě jde i o dělbu moci a vymezení patřičné role Ústavního soudu. Ústavní soud jako soudní orgán ochrany ústavnosti chrání ústavně zaručená práva. Též v kontextu práva na účinné vyšetřování, které přísluší obětem trestné činnosti, kontroluje respektování ústavně zaručených práv, naopak ochranu „prosté“ zákonnosti zaručují obětem orgány činné v trestním řízení. Tyto orgány proto mají poslední slovo tam, kde nejde o základní práva a svobody, ale o dodržování pravidel podústavních.

42. Ústavní soud si nemůže uzurpovat Ústavou svěřenou pravomoc státních zastupitelství zastupovat veřejnou žalobu v trestním řízení. Ústavní soud není nějakou alternativní

„generální prokuraturou“, není nějakým vrchním dohlížitelem nad zákonností postupu orgánů činných v trestním řízení, který do přípravného řízení volně intervenuje a doplňuje úvahy příslušných orgánů ve všech věcech, které spadají do působnosti práva trestního [srov. obecně k povinnosti ctít základní zásady rozdělení pravomocí mezi jednotlivé orgány státu v nález ze dne 14. 3. 2017 sp. zn. II. ÚS 3173/16 (N 44/84 SbNU 499), *Přezkum zásahu policie při vyklizení usedlosti Cibulka*, bod 45].

VI. B. *V nynější věci stěžovateli nepřisluší ústavně zaručené právo na účinné vyšetřování, kterého se lze úspěšně domoci před Ústavním soudem*

43. Přemístění dětí, které státní zastupitelství podle stěžovatele nedostatečně vyšetřila, nedosahuje dostatečné závažnosti, aby založilo ústavně zaručený pozitivní závazek státu provést účinné vyšetřování, který je vynutitelný cestou ústavní stížnosti. Ze souhrnu judikatury v bodě 37 shora je patrné, že ústavně vynutitelná povinnost státu provést účinné vyšetřování, byť v případech podrázených pod čl. 8 Úmluvy (právo na ochranu soukromého a rodinného života), vzniká pouze při těch nejzávažnějších zásazích. Všechny případy, vyjmenované výše, nabývaly vysoké závažnosti proto, že se týkaly nejen rodinného a soukromého života, ale také sexuálního, domácího či jiného fyzického násilí, diskriminačně motivovaných (verbálních) útoků nebo hrubého narušování lidské důstojnosti apod.

44. Jednání matky vytýkané stěžovatelem se typově vymyká popsaným případům a nedosahuje jejich závažnosti. Proto v této věci nemá stěžovatel ústavně zaručené právo domoci se vůči státu provedení účinného vyšetřování *cestou ústavní stížnosti*. Tím Ústavní soud neříká, že se stěžovatel nemůže domáhat trestního stíhání pro přečin únosu dítěte a osoby stížené duševní poruchou podle § 200 trestního zákoníku nebo přečin poškození cizích práv podle § 181 trestního zákoníku, ovšem není úkolem Ústavního soudu, aby i u těchto přečinů „dozoroval“ zákonnost postupů orgánů činných v trestním řízení.

45. V nynější věci nejde ani (slovy judikatury) o zcela mimořádnou situaci, o extrémní případ flagrantních pochybení s intenzivními, přetrvávajícími následky pro poškozeného (viz bod 39 shora). Byť Ústavní soud nijak nezlehčuje újmu způsobenou stěžovateli přemístěním dětí do Ruska (značné ztížení péče o děti, styku s nimi a výkonu práv a povinností plynoucích z rodičovské odpovědnosti), nic v napadených postupech nenasvědčuje jakkoli svévolnému či jinak nepřijatelnému jednání orgánů činných v trestním řízení.

46. Celá věc se především jeví jako vyústění dlouhodobých sporů mezi rodiči ohledně bydliště celé rodiny, a to v tomto případě s mezinárodním přesahem, na což upozornila již obě státní zastupitelství. Závěry státních zastupitelství jdou ruku v ruce s tím, že tzv. únosy dětí jejich rodiči jsou v první řadě věci civilního práva. Touto optikou nahlíží na únosy dětí i judikatura, která se k trestnímu postihu rodičů vždy stavěla zdrženlivě (srov. již rozhodnutí slovenského Nejvyššího soudu ze dne 14. 2. 1980 sp. zn. 4 Tz 6/80, č. 53/1980 Sb. rozh. tr., podle něhož nejde o únos dítěte, jestliže rodič násilím nebo lstí odejme dítě druhému rodiči tehdy, když rodiče nežijí spolu, ale dítě se jen fakticky zdržuje u jednoho z rodičů a soud dosud pravomocně nerozhodl, kterému z rodičů se dítě svěřuje do výchovy; srov. též nověji usnesení českého Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2018 sp. zn. 11 Tdo 424/2018, body 27 až 31).

47. I v nyní řešené věci je přemístění dětí třeba řešit primárně prostředky civilního práva. Z podkladů dostupných Ústavnímu soudu je zjevné, že stěžovatel s manželkou a dětmi v době pandemie žili v České republice. Stěžovatelova manželka zde nechtěla žít trvale. Ještě v době před započítím vztahu se stěžovatelem se chtěla odstěhovat do Austrálie. Poté v době vztahu budovala zázemí pro rodinu v Dubaji a zároveň v Ruské federaci (kde např. strávila v roce 2022 šest měsíců se synem kvůli jeho léčení). Budoucímu životu v zahraničí, konkrétně v Dubaji, byl nejprve nakloněn i stěžovatel. Ke konci vztahu a po jeho rozpadu na přelomu let 2022 a 2023 však mezi manželi nepanovala shoda, kde bude rodina dlouhodobě žít. Manželka v té době s dětmi pobývala v Dubaji, nechtěla se již vracet do České republiky. Navíc měla záložní zázemí vybudované i v Moskvě (viz protokol o jednání před Okresním soudem v Rychnově nad Kněžnou ze dne 19. 8. 2024 nebo usnesení téhož soudu ze dne 11. 9. 2024 č. j. 0 Nc 1606/2023-320).

48. Stěžovatel oproti tomu tvrdí, že s dlouhodobým pobytem dětí v zahraničí nesouhlasil a v Dubaji měla rodina žít pouze krátkodobě. Přesto stěžovatel v lednu 2023 podepsal souhlasné prohlášení, kterým zmocnil matku k veškerým úkonům spojeným se zajištěním víz pro děti v Dubaji. Rodinu v Dubaji stěžovatel mnohokrát navštívil a prohlášení podepsal před notářem, který mu vysvětlil důsledky prohlášení. Muselo mu být proto zřejmé, že neuděluje souhlas pouze pro účely „dovolené“, jak nyní tvrdí v ústavní stížnosti. Navíc to bylo v době, kdy už mezi manželi probíhaly zásadní konflikty. Pominout nelze ani to, že se matka s dětmi podle svého tvrzení přesunula z Dubaje do Ruska ke své rodině i proto, že se stěžovatel ve stejné době přestal podílet na výživě obou dětí. Matka si tak nemohla nadále dovolit žít sama se dvěma dětmi v Dubaji.

49. Výjimečný zásah Ústavního soudu do činnosti státního zastupitelství nelze v této věci ospravedlnit ani tím, že se stěžovatel nemůže domáhat ochrany pomocí mechanismů stanovených Haagskou úmluvou (což stěžovatel zdůrazňuje). Haagská úmluva se podle svého čl. 4 vztahuje pouze na dítě, které mělo své obvyklé bydliště ve smluvním státě bezprostředně před porušením práva péče o ně nebo styku s ním. Pojem obvyklé bydliště úmluva nedefinuje. Podle judikatury je na vnitrostátním soudu, aby v každém jednotlivém případě posoudil místo obvyklého bydliště dítěte s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem. Jde o místo, kde se dítě zdržuje obvykle delší dobu a vytvoří si zde sociální vazby [viz nálezy ze dne 30. 7. 2019 sp. zn. III. ÚS 428/19 (N 144/95 SbNU 245), bod 47]. Podle skutkových zjištění českých civilních soudů děti minimálně od listopadu 2022 měly své bydliště v Dubaji, kde žily s matkou a navštěvovaly zde předškolní zařízení i lékaře. Česká republika a Ruská federace jsou smluvní stranou Haagské úmluvy, Spojené arabské emiráty nikoli (viz seznam smluvních stran Haagské úmluvy). Děti tedy bezprostředně před přemístěním do Ruska měly své obvyklé bydliště ve Spojených arabských emirátech, které nejsou členským státem Haagské úmluvy, a proto úmluva v tomto případě aplikovatelná není.

50. Ve věci však byla souběžně vedena dvě opatrovnická řízení (v Rusku i v Česku) a neshoda rodičů ohledně bydliště dětí a péče o ně byla soudy řešena. Dále je třeba podotknout (již nad rámec nezbytného), že stěžovateli se ještě zcela neuzavřela cesta řízení před českými opatrovnickými soudy (řízení bylo stručně shrnuto v bodě 10 shora). Byť české soudy řízení o stěžovatelově návrhu zastavily, nyní probíhá řízení o dovolání (proč je v této věci dovolání přípustné, vysvětlil Ústavní soud v usnesení II. ÚS 1390/25). Přihlédnout je třeba též k tomu, že matka se aktivně a osobně (byť on-line) účastnila též řízení před českými opatrovnickými soudy, vypovídala jako účastnice řízení a toto řízení nijak nesabotovala.

VII. Náklady řízení

51. Matka ve vyjádření k ústavní stížnosti navrhl, aby Ústavní soud uložil stěžovateli povinnost nahradit náklady řízení jí vynaložené na právní zastoupení v řízení před Ústavním soudem. Tyto náklady jí prý vznikly jen proto, že stěžovatel nedokáže akceptovat správné závěry orgánů činných v trestním řízení a podává zjevně neopodstatněnou ústavní stížnost. Podobný návrh uplatnil v ústavní stížnosti též stěžovatel.

52. Obecně si účastníci a vedlejší účastníci hradí své náklady sami, Ústavní soud však může v odůvodněných případech podle výsledku řízení uložit některému z účastníků, aby jinému účastníkovi tyto náklady nahradil (§ 62 odst. 3 a 4 zákona o Ústavním soudu). Oproti občanskému soudnímu řádu se náhrada nákladů řízení podle zákona o Ústavním soudu neřídí zásadou úspěchu ve věci a náhrada se nepřiznává automaticky podle výsledku řízení. Naopak je přiznání náhrady nákladů v řízení před Ústavním soudem rozhodnutím spíše výjimečným, přicházejícím v úvahu pouze tehdy, odůvodňují-li to zvláštní okolnosti případu [nález ze dne 3. 3. 2020 sp. zn. III. ÚS 2118/19 (N 39/99 SbNU 28), *Náhrada nákladů řízení vzniklých před Ústavním soudem*, bod 16].

53. Takové zvláštní okolnosti Ústavní soud v nynější věci nespatřuje. Ač byla ústavní stížnost zamítnuta a matka ji považuje za zjevně neopodstatněnou, žádné zvláštní okolnosti nenastaly. Měl-li by Ústavní soud přiznávat náhradu vzniklých nákladů řízení vedlejším účastníkům vždy, když je ústavní stížnost neúspěšná, stalo by se z výjimečného přiznání náhrady nákladů řízení naopak pravidlo, které by odporovalo zákonu o Ústavním soudu (srov. usnesení ze dne 15. 7. 2014 sp. zn. II. ÚS 298/13, bod 12).

54. Stěžovatel pak se svým návrhem neuspěl, proto ani jemu Ústavní soud náhradu nákladů nepřiznal.

VIII. Závěr

55. Stěžovatelem popsané jednání matky tedy nedosahuje takové závažnosti, aby se mohl úspěšně domáhat práva na účinné vyšetřování cestou ústavní stížnosti. Ochranu zákonným právům stěžovatele tu poskytují státní zastupitelství, eventuálně podle postupu věci trestní soudy.

56. Ústavní stížnost proto Ústavní soud zamítl (§ 82 odst. 1 zákona o Ústavním soudu).

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 3. září 2025

Zdeněk Kühn
předseda senátu

Odlišné stanovisko soudce Milana Hulmáka k nálezu sp. zn. IV. ÚS 2582/24

1. Podle § 22 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, uplatňuji odlišné stanovisko k výroku i odůvodnění nálezu, neboť jsem přesvědčen, že ústavní stížnosti mělo být vyhověno, a to z následujících důvodů.

2. V posuzované věci jde o ústavnost postupu orgánů činných v trestním řízení při vyšetřování zásahu do práva na rodinný život podle čl. 8 Úmluvy. Orgány činné v trestním řízení se opakovaně odmítly zabývat trestním oznámením stěžovatele, a to nejdříve po trvalém přesídlení matky s dětmi do Dubaje, později po přesídlení do Moskvy, s argumentací, že stěžovatel ví o místě pobytu dětí, že jde o výsledek rozvratu manželství, subsidiaritou trestní represe, možností využít civilních nástrojů k řešení situace.

3. V nálezu přijatém většinou Ústavní soud dospívá v bodě 44 k závěru, že jednání matky vytýkané stěžovatelem nedosahuje závažnosti případů, v nichž Evropský soud pro lidská práva dovedl právo na účinné vyšetřování. Stěžovatel proto nemá ústavně zaručené právo domoci se vůči státu provedení účinného vyšetřování *cestou ústavní stížnosti*. Stěžovatel se může domáhat trestního stíhání pro přečin únosu dítěte a osoby stížené duševní poruchou podle § 200 trestního zákoníku nebo přečin poškození cizích práv podle § 181 trestního zákoníku, ovšem není úkolem Ústavního soudu, aby i u těchto přečinů „dozoroval“ zákonnost postupů orgánů činných v trestním řízení.

4. Jde-li o to, zda stěžovateli vůbec vzniklo právo na účinné vyšetřování, nejsem natolik odvážný jako většina v této věci, abych si dovolil tvrdit, že posuzovaná věc je typově mnohem méně závažná než jiné věci, u nichž bylo toto právo dovozeno a dokonce konstatováno jeho porušení. Pro ilustraci lze poukázat například na:

- a) rozsudek ve věci *Basu proti Německu* (rozsudek ESLP ze dne 18. 10. 2022, č. 215/19), v němž bylo konstatováno porušení práva stěžovatele na účinné vyšetřování plynoucí z čl. 8 Úmluvy ve věci pouhé kontroly dokladů stěžovatele (německého občana indického původu) ve vlaku ze strany policie, které mohlo být motivováno rasovým profilováním;
- b) rozsudek ve věci *Y. G. Proti Rusku* (rozsudek ESLP ze dne 30. 8. 2022, č. 8647/12), v němž bylo shledáno porušení práva na účinné vyšetřování podle čl. 8 Úmluvy ve věci úniku zdravotních údajů stěžovatele (obsahujících mj. údaj o jeho nákaze virem HIV a žloutenkou) a řady dalších osob na nelegální trh;
- c) rozsudek ve věci *Bagiyeva proti Ukrajině* (rozsudek ESLP ze dne 28. 4. 2016, č. 41085/05), v němž ESLP dospěl k závěru mj. o porušení stěžovatelčina práva na účinné vyšetřování podle čl. 8 ve spojení s čl. 13 Úmluvy, a to ve věci možného nedodržení zákona při provedení domovní prohlídky;
- d) rozsudek ve věci *Ageyevy proti Rusku* (rozsudek ESLP ze dne 18. 4. 2013, č. 7075/10), v němž došlo mj. k porušení práva stěžovatelů na účinné vyšetřování podle čl. 8 Úmluvy ve věci úniku údajů o stavu řízení o osvojení nezletilého dítěte stěžovatelů, a to na pozadí široce medializovaného nařčení (zčásti vyvráceného, zčásti prokazaného) adoptivních rodičů ze zanedbání péče o nezletilého;
- e) rozsudek ve věci *Aytaj Ahmadova proti Ázerbájdžánu* (rozsudek ESLP ze dne 11. 3. 2025, č. 30551/18, § 43 až 50), ve kterém bylo shledáno porušení práva na účinné vyšetřování podle čl. 8 Úmluvy, a to ve věci rozšíření soukromých fotografií a videí, na kterých byla zachycena stěžovatelka (novinářka působící v nezávislé disidentské televizi), na internetu;

- f) rozsudek ve věci *Beizaras a Levickas proti Litvě* (rozsudek ESLP ze dne 14. 1. 2020, č. 41288/15), ve kterém ESLP vyslovil mj. porušení práv stěžovatelů podle čl. 8, čl. 13 a čl. 14 Úmluvy v důsledku nikoli řádného prošetření jejich trestního oznámení, jež se týkalo závažných homofobních výhrůžek a útoků na ně na sociálních sítích;
- g) rozsudek ve věci *Blumberga proti Litvě* (rozsudek ESLP ze dne 14. 10. 2008, č. 70930/01), jenž se týkal práva na účinné vyšetřování podle čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě a byl přijat na pozadí nikoli řádného prošetření vloupání do obydlí stěžovatelky po dobu její vazby;
- h) rozsudek ve věci *Korotyuk proti Ukrajině* (rozsudek ESLP ze dne 19. 1. 2023, č. 74663/17), v němž bylo konstatováno porušení práva na účinné vyšetřování podle čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě, a to ve věci porušení autorských práv stěžovatele v důsledku nelegálního šíření jeho knihy – komentáře k ukrajinskému zákonu o notářích.

5. Pro dokreslení závažnosti zásahu do práv stěžovatele lze přiměřeně poukázat na rozsudek ESLP ve věci *Hromádka a Hromádková proti Rusku* ze dne 11. 12. 2014, č. 22909/10, v němž ESLP v takřka totožné situaci (mezinárodní únos malé dcery stěžovatele z České republiky do Ruska její matkou, a to za situace, kdy nebylo možné aplikovat Haagskou úmluvu) konstatoval porušení práva stěžovatelů na respektování rodinného života. Ač se ESLP v citovaném rozsudku nezabýval přímo právem na účinné vyšetřování podle čl. 8 Úmluvy, ostře kritizoval mj. neschopnost nebo neochotu ruských orgánů uznat a vykonat rozhodnutí českých soudů, jimiž byla dcera stěžovatele svěřena do jeho péče, zajistit její návrat do České republiky nebo alespoň kontakt stěžovatele s ní (srov. obdobné závěry vyslovené v rozsudcích ESLP ze dne 30. 3. 2021 ve věcech *Thompson proti Rusku* č. 36048/17; ze dne 1. 12. 2020 *Makhmudova proti Rusku* č. 61984/17; ze dne 18. 6. 2019 *Vladimir Ushakov proti Rusku* č. 1522/17; ze dne 18. 7. 2017 *McIlwrath proti Rusku* č. 60393/13).

6. Obecně souhlasím s názorem většiny v tom, že jednáním matky došlo k zásahu do práva na rodinný život stěžovatele podle čl. 8 Úmluvy (bod 29 nálezu). Souhlasím s nálezem rovněž v tom, že právo na účinné vyšetřování nevzniká v každém případě zásahu do práva na rodinný život, neboť i soukromé právo může nabízet efektivní nástroje k nápravě zásahu do práva na rodinný život. Neshody rodičů tudíž nemají primárně řešit trestní soudy, ale soudy civilní. Rozvrat manželství však nedává žádné právo jednomu z rodičů jednostranně odeprít druhému z rodičů jeho právo na rodinný život, které zahrnuje i vztahy mezi rodičem a dítětem (§ 876 a 877 občanského zákoníku). Tento rodič nemůže vyloučit druhého rodiče jednostranně a ve své podstatě trvale z výchovy a péče o své dítě, tak jako se stalo v tomto případě, a to aniž by předtím byly využity příslušné civilní prostředky k úpravě péče a styku s dítětem.

7. V nyní posuzované věci nešlo o pouhou neshodu rodičů s odlišnou státní příslušností stran místa bydliště dětí, jak se snažila prezentovat státní zastupitelství, nýbrž o podezření ze spáchání mezinárodního únosu dětí. Mezinárodním únosem se zpravidla rozumí protiprávní přemístění nebo zadržení dítěte mimo stát jeho obvyklého bydliště bez souhlasu druhého rodiče, příp. bez předem daného souhlasu soudu. Jinak řečeno, o mezinárodní únos jde nejen tehdy, když rodič přesídlí dítě do zahraničí bez souhlasu druhého rodiče, nýbrž i tehdy, když do zahraničí vycestuje s jeho souhlasem, avšak následně se odmítne s dítětem vrátit [analogicky srov. čl. 1 písm. a) Haagské úmluvy nebo čl. 2 bod 11 nařízení Brusel II bis], což se právě mohlo stát v nyní posuzované věci. Je přitom nerozhodné, zda rodič – únosce předtím vyjádřil touhu žít s dítětem v jiné zemi

nebo zda byl se životem v místě obvyklého bydliště dítěte spokojený nebo nikoli. Pro určení, zda došlo k mezinárodnímu únosu dítěte, je rozhodné jen a pouze to, zda existovala *společná* vůle rodičů (event. jiných osob s právem péče o dítě) změnit určitým způsobem obvyklé bydliště dítěte nebo soudní rozhodnutí umožňující takovou změnu. V nyní posuzované věci přitom lze jen stěží přehlednout, že ačkoli bylo mezi rodiči sporné, zda stěžovatel poskytl souhlas s trvalým přesídlením dětí do Dubaje, ani jeden z nich nerozporoval, že stěžovatel v žádném momentě neposkytl souhlas s jejich následným přesídlením z Dubaje do Moskvy.

8. Trestní právo přitom umožňuje trestat takovéto zásahy do práva na rodinný život (srov. bod 44 nálezu). Z judikatury lze vzpomenout rozsudek Nejvyššího soudu České a Slovenské Federativní Republiky ze dne 22. 3. 1990 sp. zn. 2 Tzf 3/90 [R 40/1990 tr.], v němž došlo k odsouzení matky, která odcestovala se synem do Izraele proti vůli druhého rodiče, za poškození cizích práv (nyní § 181 trestního zákoníku). K tomuto závěru se kloní i judikatura zmíněná k trestnému činu únosu (bod 46 nálezu, kritiku jejich dílčích závěrů v odborné literatuře necháváme stranou). Jde-li pak o trestný čin zavlčení (§ 172 trestního zákoníku) nebo únos dítěte a osoby stížené duševní poruchou (§ 200 trestního zákoníku), přehlíží se, že uvedená judikatura byla původně přijata pro jiný skutkový stav, kdy nebylo žádných pochyb o možném řešení prostředky civilního práva, tj. přestěhování mezi slovenskými obcemi [srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu Slovenské socialistické republiky ze dne 14. 2. 1980 sp. zn. 4 Tz 6/80 (R 53/1980 tr.)].

9. Použitelnost tradičních soukromoprávních cest řešení jednostranných změn bydliště dítěte vysvětluje nálezu (bod 49 a 50). Stěžovatel však ve své podstatě prakticky žádné efektivní nástroje k obnovení bydliště dítěte mimo Rusko neměl (bod 50 nálezu a bod 5 tohoto stanoviska). Navíc přestože orgány činné v trestním řízení odkazovaly stěžovatele na řešení soukromoprávními nástroji, i ony upozorňují na to, že za stávající úrovně vztahů České republiky a Ruska lze předpokládat minimální spolupráci při výkonu civilních či trestních rozhodnutí (vyrozumění Okresního státního zastupitelství v Rychnově nad Kněžnou ze dne 7. 6. 2024 sp. zn. 1 ZN 65/2024, s. 4).

10. Je nutné též zohlednit, že nejde pouze o odstranění protiprávního stavu, obnovení obvyklého bydliště dítěte, a to i při zkoumání aktuálního nejlepšího zájmu dítěte [srov. nálezu ze dne 8. 4. 2021 sp. zn. II. ÚS 3345/20 (N 78/105 SbNU 304)], ale vyšetření, zda způsobením takového protiprávního stavu nebyl spáchán trestný čin, včetně případného uložení trestu za tento zásah stěžovatele do práva podle čl. 8 Úmluvy. To soukromé právo ani neumožňuje.

11. Evropský soud pro lidská práva v souvislosti se zásahem do práva na rodinný život podle čl. 8 Úmluvy opakovaně posuzoval, zda státy přijímají dostatečná opatření k zajištění obnovení obvyklého bydliště dítěte při jeho únosu, a to i v oblasti trestního práva. Uvedl, že státy v tomto mají poměrně široký prostor uvážení. Současně však konstatoval, že porušení práv rodiče, jehož dítě bylo protiprávně odňato z jeho péče v důsledku mezinárodního únosu, může spočívat i v nedostatečnosti domácí trestněprávní úpravy, která v rozhodné době neumožňovala adekvátní reakci nástroji trestního práva (rozsudek ESLP ze dne 29. 4. 2003 *Iglesias Gil a A.U.I. proti Španělsku* č. 56673/00, § 61). V rodinných vztazích nejsou jistě donucovací prostředky vhodným nástrojem, avšak v případě protiprávního jednání – v konkrétním případě šlo o bránění styku rodiče a dítěte – nelze vyloučit použití sankcí (rozsudek ESLP ze dne 6. 4. 2017 *Aneva a ostatní proti Bulharsku* č. 66997/13, § 110). Nesmí být vyloučeno použití sankcí, jestliže rodič

brání styku druhého rodiče s dítětem (rozsudek ESLP ze dne 2. 4. 2015 Ribić proti Chorvatsku č. 27148/12, § 95). Ve věci N. P. a V. P. proti Bulharsku (rozsudek ESLP ze dne 27. 5. 2025, č. 57184/22) došlo také dvakrát k odložení trestní věci s argumentací, že jde o civilní spor mezi rodiči, jestliže se matka v průběhu rozvodového řízení odstěhovala s dítětem z Velké Británie do Bulharska. Evropský soud pro lidská práva shledal porušení čl. 8 Úmluvy, byť se soustředil na nečinnost státu při využití civilních prostředků (ty byly dostupné).

12. Přestože v nyní posuzovaném případě nešlo o výkon rozhodnutí o styku rodiče s nezletilým dítětem, faktické dopady v podobě zásahu do vztahu rodiče a dítěte jsou totožné. Stěžovatel v důsledku (tvrzeného) mezinárodního únosu dětí ztratil možnost stýkat se s nimi, trávit s nimi čas, podílet se na jejich výchově a péči o ně a přispívat k jejich osobnostnímu vývoji a rozvoji [nález ze dne 26. 7. 2016 sp. zn. I. ÚS 153/16 (N 137/82 SbNU 207); nález ze dne 21. 11. 2017 sp. zn. IV. ÚS 1921/17 (N 215/87 SbNU 477)].

13. Stěžovatel v této věci vznesl dostatečná hájitelná tvrzení, že došlo k nepřípustnému zásahu do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života. Tvrzení, které nebylo zcela nedůvěryhodné a nepravděpodobné, naopak bylo možné prostorově i časově, dostatečně konkrétní a v čase neměnné, které vzbuzovalo důvodné podezření ze spáchání trestného činu [srov. např. nález ze dne 10. 12. 2019 sp. zn. II. ÚS 1376/18 (N 207/97 SbNU 222), bod 33]. Tato podezření byla podpořena důkazy. Státu proto vznikla na základě čl. 8 Úmluvy povinnost provést účinné vyšetřování.

14. Uznáním, že zde byla povinnost státu provést účinné vyšetřování, neznamená, že by Ústavní soud kontroloval postup policie a jeho soulad s podústavním právem (srov. bod 44 nálezu), řešil otázku spravedlivého nastavení rodinných vztahů nebo snad rozhodoval o někomu (ne)vině. To mu pochopitelně nepřísluší, jelikož jeho role ve vztahu k orgánům činným v trestním řízení je omezená, jak správně poukazuje bod 42 nálezu. Ústavní soud by řešil pouze to, zda nebylo zasaženo do procesní složky práva stěžovatele na soukromý a rodinný život podle čl. 8 Úmluvy.

15. Procesní závazek vést účinné vyšetřování se skládá z kumulativních požadavků na a) nezávislost a nestrannost, b) přiměřenou rychlost, c) umožnění veřejné kontroly a participace poškozených a d) důkladnost a dostatečnost. Mám za to, že došlo k porušení posledně uvedeného požadavku, jelikož orgány činné v trestním řízení neučinily takřka žádné kroky k objasnění věci. V důsledku nikoli řádného, důkladného a dostatečného prošetření věci ze strany orgánů činných v trestním řízení lze jen hádat, za jakých okolností došlo k přesídlení dětí z České republiky do zahraničí a k pravděpodobně trvalému zpretrhání rodinných vazeb mezi nimi a stěžovatelem. Tyto okolnosti nebyly objasněny, proč i Ústavní soud musel vycházet pouze ze zcela neslučitelného popisu předmětných událostí ze strany stěžovatele na straně jedné a ze strany matky dětí na straně druhé. Odstranění těchto rozporů přitom mělo být samotným těžištěm vyšetřování věci ze strany orgánů činných v trestním řízení (srov. rozsudek ESLP ze dne 1. 4. 2021 *Pastrama proti Ukrajině* č. 54476/14, § 77).

16. Právo na účinné vyšetřování nezahrnuje povinnost dosažení určitého výsledku, nýbrž pouze o povinnost orgánů činných v trestním řízení podniknout určité kroky k objasnění věci (nález ze dne 19. 3. 2025 sp. zn. Pl. ÚS 17/24, bod 51 a tam uvedená judikatura). Vycházím přitom z toho, že je nutné rozlišit předpoklady, kdy právo na účinné

vyšetřování vzniká, a předpoklady, za nichž dochází k porušení práva na účinné vyšetřování. Zdá se mi, že bod 39 nálezu tyto předpoklady směřuje. Právo na účinné vyšetřování nemůže vzniknout, jestliže je právo na účinné vyšetřování porušeno.

17. Je přitom zjevné, že rozlišení mezi zločiny a přečiny se nepoužije ani *cum grano salis* (bod 39 nálezu), ostatně sám nálezu toto rozlišení relativizuje (bod 40). ESLP není nijak vázán tím, jak vnitrostátní trestní právo kvalifikuje určité jednání; mnoho členských států Rady Evropy ostatně nezná a neuplatňuje systém dělení trestných činů na zločiny a přečiny (§ 14 trestního zákoníku) nebo uplatňuje zcela odlišný systém dělení. Nález zavádí kritérium, které *prima vista* vylučuje vznik práva na účinné vyšetřování i u těch trestných činů, jež by z pohledu ESLP spadaly mj. do rozsahu zákazu mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy. Příkladem lze uvést základní skutkové podstaty přečinů sexuálního nátlaku podle § 186 trestního zákoníku (srov. rozsudek ESLP ze dne 12. 12. 2024 *Y proti České republice* č. 10145/22; rozsudek ESLP ze dne 20. 6. 2024 *Z proti České republice* č. 37782/21, § 61), sexuálního útoku podle § 185a trestního zákoníku, výroby dětské pornografie podle § 192 trestního zákoníku a zneužití dítěte k výrobě dětské pornografie podle § 193 trestního zákoníku, týrání svěřené osoby podle § 198 trestního zákoníku (přiměřeně srov. rozsudek ESLP ze dne 20. 2. 2024 *M. G. Proti Litvě* č. 6406/21; rozsudek ESLP ze dne 3. 10. 2017 *D. M. D. proti Rumunsku* č. 23022/13). Právo na účinné vyšetřování navíc vzniká a za určitých okolností může být uplatněno v době, kdy přesná kvalifikace namítaného trestného činu nemusí být postavena najisto (přiměřeně srov. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 17. 9. 2014 *Mocanu a další proti Rumunsku* č. 45886/07, 32431/08 a 10865/09).

18. Předmětem posouzení Ústavním soudem nebylo zjištění, zda v konkrétním případě byl spáchán trestný čin. Nelze tak interpretovat ani toto odchylné stanovisko. Jsem však přesvědčen, že stěžovatel v daném případě měl v souladu s čl. 8 Úmluvy právo na účinné vyšetřování, orgány činné v trestním řízení jej neprovedly a místo nich se o něj snaží Ústavní soud v nálezu.

V Brně 3. září 2025

Milan Hulmák